

Lidija Erčulj

Pesmi

Nihaj 1

Povej mi, kje se poraja tvoj dan?
 Tam, kjer se v strahu
 žival stiska k mahu,
 kjer snov beži pred minljivostjo sanj?

Povej mi, od kdaj si mi znan?
 Kam se po granitnem tlaku
 izgublajo sledovi v mraku,
 zakaj za njimi slepo tipa moja dlan?

Če noč je brezno, mi povej. In ko strmoglaviš vanj,
 ali kot orel znova zakrožiš po zraku?
 Ali si prah, ki se vrtinči k prahu?
 Povej! In ti praviš: poglej, veter je zazibal lan...

Nihaj 2

Ne vem, kako ti je ime,
 podoba, ki bolščiš iz ogledala,
 ovira, pred katero sem obstala,
 in ni moj obraz, ni moje telo, ni moje srce,

ki bi oglenelo v zelenih plamenih,
 niso moje te oči, ki bi v brezumju plale,
 ki bi jim mrtve zvezde znamenje vžgale
 v kalnih zenic krvavih pramenih.

Povej, kdo si, če smisel je in ga ne bom spoznala;
 če je to votlo seme sled moje poti,
 če si beseda, ki v ustih molči,
 sem jaz, je pošast, ki je slepa v meni spala
 in zdaj jo v večnost smrt budi?

Nihaj 3

Karkoli je resnica
 in karkoli iz tvoje zemlje vzklije,
 karkoli ti z dlani kot ptica
 poleti, da se med zvezde skrije,

karkoli tvojih zvezd svetlobo pije,
 naj bo oko iz lačne mrzle kože,
 naj bo žila, ki ob srcu vije
 venec trnov rdeče rože,

karkoli, brez barv, obrisov in zvoka,
 brez znaka, vžganega v golo meso,
 brez valovanja neslišnega stoka,
 ki sanjam prebada srebrno uho,

naj je to tvoje čvrsto telo,
 rastline, stvari in živali sveta,

jaz vidim in merim korake v ne-bo
 in v slepih očeh se neskončnost smehlja.

Nihaj 4

Vem o času, ki te stara,
 o igri in o žalosti, ko mine
 čar skrivnosti, laž davnine,
 moj poljub in ta prevara.

A vendar zdaj zapri oči,
 še enkrat si prikljči sanje
 v noči te slasti brezdanje,
 in plamen, ki do zvezd gori,

ti luč bo na dolgem potovanju,
 ko se brez šuma sončni klas
 osuje in se seme razrase v tuj čas
 in tujo vodo v mirnem krožnem valovanju.

Brain Cell 2

Tu, med nama,
čas in prostor biva.
Nimava duše, nimava srca.
Smehljam se dotiku skupnega zla,
ko s prsti obliki telesa slediva,
ko v blagem odporu koža drhti
pod hladom natančnih svilenih dlani.

Tu, med nama,
je moč, ki si jo želiva,
so prhka prašna tla,
je misel, ki jo večnost prepozna,
in smrt, da mirna v noč strmiva,
ko omama mine in kri počrni
pod čvrstimi šivi lobanjskih kosti.

Tu, med nama,
je svet, kjer živiva:
ni smisla, ni sna,
skrite resnice ni, ni zločina, pekla,
le zrna so in rastline, membrane in tkiva,
ptiči, letala, ceste, ljudje in zveri;
pod soncem, pod luno, oblaki, lučmi;
le to, kar zemlja spaja, ločuje, preliva...

Brain Cell 3

Tu, med nama,
drhtljaj pričakovanja.

Tu, med nama,
zvok čez kožo curljajoče vode.
Kužna in smrtna tišina.

Tu, med nama,
kaplja za kapljo,
polzi kri po sivem zidu
in počasi, neslišno
hlapi.

Tu, med nama,
lahko izgovorljive besede
in srhljiva, vabeča praznina.

Neskončno brezpotje od zemlje do neba.